

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 556/2022-4

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Budovateľská 1, Košice-Šaca, proti bližšie neidentifikovanému uzneseniu Okresného súdu Svidník a Krajského súdu v Prešove v konaní o povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 3 Nt 7/2021 a proti rozsudku „*okr. súdu 9T/63/2018 z 27.11.2019*“ a rozsudku „*kraj. súdu 10To/4/2020 z 24.6.2020*“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia bližšie neurčených základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a rozhodnutia ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 330/2022 bolo zistené, že rozsudkom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 T 63/2018 z 27. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol okrem iného uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a ôsmich mesiacov. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 T 63/2018 z 27. novembra 2019 bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 To 4/2020 z 24. júna 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a krajský súd sťažovateľovi uložil v podstate zhodný trest. O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 79/2020 z 29. septembra 2021 tak, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté. Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy

uvádzaného trestného konania, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022 tak, že ho zamietol, pričom o sťažnosti sťažovateľa podanej proti tomuto rozhodnutiu mal krajský súd rozhodnúť tak, že bola rovnako zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ argumentuje, že 5. apríla 2022 bol jeho návrh na obnovu konania vedený okresným súdom pod sp. zn. 3 Nt 7/2021 zamietnutý, pričom o jeho sťažnosti podanej proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorú nadriadený súd rovnako zamietol. Tvrdí, že mu všeobecnými súdmi neboli „poskytnuté základné práva“. Uvádza, že nebol prítomný pri rozhodovaní krajského súdu, ako tam nebol ani jeho obhajca. Zároveň konštatuje porušenie jeho základných práv „v prípravnom konaní, ako aj rozsudkom okr. súdu 9T/63/2018 z 27.11.2019 a rozsudkom kraj. súdu 10To/4/2020 z 24.6.2020“. Žiada ústavný súd o „nápravu súdnych rozhodnutí, o zrušenie odsudzujúceho rozsudku a prepustenie z výkonu trestu“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie bližšie nešpecifikovaných základných práv sťažovateľa, k čomu malo dôjsť zo strany okresného súdu a krajského súdu neoznačenými rozhodnutiami v rámci obnovy konania vedenej pod sp. zn. 3 Nt 7/2021 a rozsudkom „okr. súdu 9T/63/2018 z 27.11.2019“ a rozsudkom „kraj. súdu 10To/4/2020 z 24.6.2020“.

5. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v prvom rade skúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

7. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ako aj z § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo

iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody [písm. b)], označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [písm. c)] a konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [písm. d)].

8. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neoznačil žiadne konkrétne základné práva a slobody uvedené v ústave alebo v medzinárodnej zmluve, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha. V rámci konania o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú oprávnenia ústavného súdu limitované na prieskum, či orgán verejnej moci zasiahol neprípustným spôsobom do základných práv alebo slobôd tejto osoby, avšak pokiaľ sám navrhovateľ v ústavnej sťažnosti presne (adresne) a určito neoznačí základné práva alebo slobody, o ktorých sa domnieva, že boli orgánom verejnej moci porušené, ústavný súd ho v tomto smere nemôže zastúpiť, a teda nenahradí vlastným zhodnotením obsahu podania jeho petit (návrh rozhodnutia). Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa pritom nie je možné určiť, akého rozhodnutia sa domáha, keďže ústavná sťažnosť neobsahuje ani právne relevantný petit.

9. Ústavná sťažnosť súčasne neobsahuje ani uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho (neoznačených) základných práv a slobôd, ako ani kvalifikované odôvodnenie, teda relevantnú a konzistentnú argumentáciu a prezentovanie súvislostí tykajúcich sa porušenia sťažovateľom bližšie neoznačených práv vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam (tiež jasne nešpecifikované, pozn.). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza len všeobecné a nepresné informácie, pričom vo vzťahu ku krajskému súdu neuvádza ani spisovú značku, ani dátum vydania takého rozhodnutia, t. j. žiadny ani len skutkový argument.

10. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je postačujúci (m. m. IV. ÚS 182/2021). Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať ústavnú sťažnosť za dostatočne odôvodnenú.

11. Okrem už zmienených nedostatkov ústavnej sťažnosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol ani dátum narodenia, nepredložil k ústavnej sťažnosti ani kópie namietaných rozhodnutí, ako ani plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ani nepožiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu. Konštatuje len meno a priezvisko advokáta s označením, že ide o jeho právneho zástupcu bez predloženia plnej moci, resp. spísania jeho podania advokátom. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde pritom ústavný súd môže ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom len v prípade, ak o to sťažovateľ ústavný súd požiadala, pričom ústavný súd takejto žiadosti vyhovie za súčasného splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona

o ústavnom súde, t. j. 1) ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery sťažovateľa a 2) ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

12. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, nemožno od neho očakávať formálne bezchybné podanie. Minimálnou požiadavkou však musí byť ucelený opis skutkového stavu, prípadne vyjadrenie nespokojnosti s postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré podľa sťažovateľa odôvodňuje nutnosť zásahu ústavného súdu. Ústavný súd musí mať možnosť z obsahu podania prinajmenšom posúdiť predostreté okolnosti so zameraním sa na existenciu možných porušení základného práva alebo slobody, aby mohol zvoliť ďalší postup (m. m. IV. ÚS 49/2021).

13. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľa na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Podľa názoru ústavného súdu však za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie všetkých vyššie popísaných nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na ich esenciálnu povahu, a súčasne tiež z dôvodov ozrejmenej v nasledujúcej časti tohto uznesenia. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

14. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd uvádza, že v prípade sťažovateľa by prichádzalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti v značnej časti aj v prípade, ak by vytýkané nedostatky neobsahovala.

16. Z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu totiž vyplýva, že ústavný súd rozhodoval o sťažovateľom aktuálne namietanom rozsudku okresného súdu uznesením č. k. III. ÚS 330/2022-4 z 2. júna 2022 tak, že odmietol predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. O odmietnutí ústavnej sťažnosti z uvedeného dôvodu ústavný súd v označenom konaní rozhodol aj vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy trestného konania. Zároveň rozhodol aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, a to tak, že ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

17. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

18. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (m. m. IV. ÚS 134/2020, II. ÚS 444/2021).

19. Keďže ústavný súd už rozhodol o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v súvislosti s jeho totožnou žiadosťou o zrušenie odsudzujúceho rozsudku a prepustenie z výkonu trestu, je aktuálna ústavná sťažnosť v rozsahu posudzovanom v uznesení č. k. III. ÚS 330/2022-4 z 2. júna 2022 neprípustná, v dôsledku čoho ju ústavný súd mohol odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu